

IGAZÁBÓL

Kizárom a külvilágot. Bambán bámulok ki az üvegen, és elmerülök gondolataimban. Valami fontos dolgról társalgok önmagammal. Nagy nap ez a mai. Anyukám megengedte, hogy egyedül menjek haza az iskolából, azzal a hatalmas és félelmetes gépkukaccal, ami sebesen rágja át magát a lakótömbök sokaságán. Hallom, mikor egy-egy dombocskán felfelé hörög ez a szörny, ami elnyelt engem. Kora délután van, a munkából hazafelé igyekvőknek még nem járt le a nyolc kötelező óra. Kevesen vagyunk a buszon. Jobbnak láttam leülni, idős néni nincs, akinek át kéne adnom a helyem, amúgy is van szabad ülés bőven, és különben sem érem el a kapaszkodót. Nyolcesztendő múltam a nyáron.

Most már én is nagy vagyok. Hosszabbnál hosszabb számokat tudok összeadni, kivonni egymásból, megszorozom egyiket a másikkal, vagy elosztom vele, ha úgy tetszik. Könyveket is tudok olvasni, nem számít mennyire hosszú, én el tudom olvasni. A legbüszkébb viszont arra vagyok, hogy szépen tudok írni. A tanító néni múltkor mondta is anyunak, mennyire szépen írok én. Nincs kedvem tovább sorolni az érdemeim, én tudom mik azok, mások nem hallják a gondolataimat, akkor meg minek is folytassam? Inkább azon kezdek el gondolkodni, ma milyen csellel löjek gólt a házunkkal szemben lévő park kapujába. Az már biztos, hogy le fogom hívni az ötödikről azt a kistermetű fiúcskát, mert ő ügyes kapus, meg a kilencedikről az ikreket, beléjük is szorult egy kis tehetség, persze messze nem annyi, mint belém. Ekkor nagyot fékezett a busz, majdnem leestem a földre. Megint elértünk egy megállót.

Még mindig nem sikerült kiigazodnom az új telefonomon, ráérek, hát bíbelődök azzal. A játékokat már megtaláltam. „Játékok” a mappa neve, de valójában csak egyetlenegy játék van benne. Fel tudok hívni mindenkit, akinek megvan a telefonszáma, sms-t is tudok írni nekik, így hát most a „játékokkal” kell megvívnom titáni küzdelmem. Elvarázsol ez a fantasztikus találmány. Egy kígyóval kell megenni azt a kis valamit, amiből egyszerre csak egy van, és mikor azt megettem, feltűnik a következő falat. Eddig még nem is volna nehéz az egyenletet megoldani, de minden megevett elemőzsiától a kígyó növekszik, és idővel nem fér el a képernyőn, megharapja magát, és vége a játéknak. Megkapom a pontszámot, ha többet ettem vele most, mint addig valaha, még rekordot is döntök. A kígyó úgy hízza ki a képernyőt, mint én a nadrágjaimat.

Basszus, most veszem észre, felszállt az a fiú is, akinek a telefonján van három játék, és mindháromban elérte már a maximum pontszámot. Régi ellenségem ő. A maihoz hasonló kellemes őszi délutánon történt az a szörnyű eset. Lehívtam többek közt őt is a parkba focizni. Jól indult a meccs: az előre eltervezett cseleim sorra be is vettem, sikerült az összes, egyet kivéve. Lecselezett és megindult a kapu felé. Gól helyett viszont egy lyuk keletkezett a labdám. Szerettem azt a labdát; szép is volt, jó szolgálatot tett, és igazi bőr volt! Csak nekem volt akkoriban igazi bőrből labdám. Ez négy éve történt, nyolcéves voltam, most tizenkettő vagyok, a bosszú nem az én műfajom, és nem is hozná vissza a labdám, az igazi bőr labdám, megbocsátani pedig a mai napig nem tudtam neki.

A busz csak ment tovább és tovább. Félúton se járok hazáig. Épp egy hosszú hajú, szakadt farmernadrágos srác mellett robogunk el. Talán három évvel lehet idősebb nálam. Homlokán kendő van átkötve, bal fülében ezüstkarika. Holnap rászánom magam, és én is szúrok egyet a

bal fülemben. Még gitározni is elkezdtem mostanság. Együttest alapítottunk egy barátommal. Ő énekel, igaz nincs sok hangja hozzá, én meg gitározok alá, az se sokkal különb. Tudjuk mi jól, mi az a 'grunge'. A szívünkben él. Van egy kazettám: egy egész Nirvána koncert, nagy kincs az mifelénk. Az énekesük lassan tíz éve halott, huszonhét volt, amikor meghalt, a rocksztárok mind huszonhét évesen haltak meg. A huszonhét nekem még távolinak tűnik. Van még időm, hogy megtanuljak rendesen gitározni, aztán befutni, élvezni a koncerteket, és elérni a huszonhetet. Nagy tétje van annak, hogy sikerül-e megcsinálni a szerencsénket. Az osztályunkban egy lány nagyon szimpatikus nekem, nyolc éve ismerem, ez az utolsó esélyem, hogy felhívjam magamra a figyelmét, megteszek mindent a siker érdekében. Ha most nem jön össze, talán már soha. Tizenöt vagyok, és életemben először szerelmes.

A busz lassan zötyög a panelrengeteg irányába. Az iskola és a lakásunk közti út felét már elhagytuk. Sokszor tűnődtem, mi van a házunk előtt elhelyezkedő megálló és a busz végállomása közt. Nem jártam még arra. Bekanyarodunk egy sarkon. A következő megállóban szállok le. Még mielőtt odaérnék, újból megszámolom, mennyi pontot szedhetek össze érettségim, tovább tudok-e tanulni egyetemen az ország másik felében? Mi lesz egyetem alatt? És utána hogy fogom megkérni a barátnőm kezét? Hol veszünk majd közös lakást? Ma délután mivel járhatok a kedvében? Már fél éve vagyunk együtt. Eddigi életem legboldogabb fél éve. Tizennyolc vagyok. Tudom, kivel és hogyan szeretném leélni hátralévő életem. Még gitározni is megtanultam, reményteljes kis együttesben tépem a húrokat. Hazaértem.

Leszállok, száz méter séta után otthon is vagyok. Otthon? Nem. Inkább csak a lakásban, ahol anyámmal élek. Az utolsó rokonommal. Szerintem az otthon egyik kritériuma, hogy a családé legyen, aki lakik benne. Ez nem a miénk. Itt a szobám, tudom. Beleraktam a holmiimat, alszok is benne. „Szobám”.

Megpiszkálom a fülem. Viszket. A karika helyére tolltartót növesztettem az évek alatt. Már a busz lépcsőjének legalsó fokán állok, vissz előre a lendület. Mégsem szállok le. Ma nem. Tanulnom nem kell holnapra, a barátnőm később végez az iskolában, én most ráérek. Most már eldöntöttem: tovább buszozok, meg fogom nézni saját szememmel azt a buszvégállomást, amiről annyit hallottam már, de még nem jártam ott. Ki tudja, talán ott fog majd el az érzés, hogy hazaértem, igazából hazaértem...

Jelige: Igazából